

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: J. J., zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 9. 2020, č. j. 30 A 29/2019-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 1. 2019, č. j. KUKHK-37155/DS/2018/Kj, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 24. 10. 2018, č. j. MuJc/2018/22998/DOP/Zak/15, kterým byly zamítnuty námitky proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů byl potvrzen. Tato skutečnost má za následek pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá z § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 3. 9. 2020, č. j. 30 A 29/2019-64.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud na úvod konstatoval, že první žalobní námitka je zcela abstraktního charakteru, žalobce ji nijak blíže nespecifikoval a nepoukázal na žádnou konkrétní souvislost s jeho osobou. Takto podaná námitka vůbec nereaguje na odpovídající skutkové okolnosti projednávané věci. Obecnost takto formulované žalobní námítky znemožňuje soudu, aby na ni konkrétněji reagoval. V podané žalobě bylo totiž pouze stroze uvedeno, že se odvolací orgán nezabýval předloženými důkazními prostředky, aniž by žalobce jasně vyjádřil spojitost těchto důkazních prostředků s jeho řízením. Tímto důkazním prostředkem měla být rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Krajský soud podotknul, že uvedená rozhodnutí se nijak konkrétně osoby žalobce netýkají, nemají žádnou přímou skutkovou spojitost s věcí, o níž je jednáno. Žalobce krajskému soudu poskytl k úvaze pouze příkladná rozhodnutí správních orgánů, a to bez jakéhokoli dalšího komentáře.

[4] Krajský soud se dále zabýval dalšími žalobními námitkami, které se týkaly přezkumu konkrétních pokutových bloků žalobce. K těmto námitkám uvedl, že všechny popsane specifikace přestupkových jednání splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo. Zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel shodně jako v žalobě tvrdil, že žalovaný ignoroval jím předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Žalovaný tak rozhodl zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání, spočívající v požadavku takového postupu správních orgánů, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný ignoroval ustálenou praxi správních orgánů, kdy ze stěžovatelem předložených rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) z toho hlediska, zda jsou způsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Podle názoru stěžovatele je takovouto praxí správní orgán vázán, a pokud správní orgán má názor opačný, je třeba tento řádně odůvodnit, což žalovaný neučinil. Stěžovatel proto namítal, že žalovaný při zjišťování

pokračování

skutkové podstaty porušil zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí.

[7] Stěžovatel dále shodně jako v žalobě upozornil na ta rozhodnutí v blokových řízeních (identifikována číslem série a číslem bloku; nejednalo se však o rozhodnutí, která by se jej týkala), která nesplňují podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Podle jeho názoru by z rozhodnutí měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je podle jeho názoru naprosto nesprávný. K tomu dále uvedl, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit, na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. Závěrem se pak stěžovatel věnoval vadám jednotlivých podkladů pro záznam bodů do registru řidičů v jeho případě, a to konkrétně pokutovým blokům ze dne 30. 8. 2018, 25. 4. 2018, 7. 11. 2017, 30. 1. 2016 a 14. 1. 2015, které jsou podle jeho názoru nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z podkladů založených ve spise jednoznačně a bez jakýchkoliv rozumných pochybností vyplývá, že stěžovatel oznámené přestupky spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, a proto byly v registru řidičů zaznamenány body ve stanoveném počtu v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu, na základě kterých stěžovatel dosáhl celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Žalovaný rovněž uvedl, že se plně ztotožňuje s právním posouzením věci, které učinil krajský soud v napadeném rozsudku.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s postupem správních orgánů, které nevyhověly jeho námitkám proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. V této souvislosti je nutné poukázat na skutečnost, že ačkoliv se krajský soud na základě žalobních námitek podrobně zabýval otázkou zákonnosti rozhodnutí správních orgánů v předmětné věci, stěžovatel v kasační stížnosti jeho hodnocení nikterak konkrétně nerozporuje, ani částečně nezpochybňuje jeho rozhodovací důvody a ani neuvádí, v čem

mělo spočívat jeho pochybení. V kasační stížnosti stěžovatel mimo odkazu na konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pouze opakuje svoji žalobní argumentaci (navíc uvádí toliko obecný nesouhlas s posouzením dané problematiky ze strany krajského soudu), aniž ji jakkoli staví proti argumentaci předestřené krajským soudem v napadeném rozsudku. S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud proto za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozhodnutí krajského soudu je tedy přezkoumáváno v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[13] S ohledem na výše uvedené postačí, když Nejvyšší správní soud odkáže na podstatné části odůvodnění rozsudku krajského soudu, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci.

[14] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalobní námitka stěžovatele, kdy tento tvrdil, že se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky, tj. rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, byla zcela obecná a nijak nereagovala na skutkové okolnosti projednávané věci. Stěžovatel nijak netvrdil spojitost těchto důkazních prostředků s jeho řízením, toliko předložil tato rozhodnutí jiného správního orgánu, a to bez jakéhokoli dalšího komentáře. Jak správně uvedl krajský soud, uvedená rozhodnutí se konkrétně osoby stěžovatele nijak netýkají a nemají žádnou přímou skutkovou spojitost s posuzovanou věcí. S ohledem na výše uvedené krajský soud na tuto žalobní námitku nemohl konkrétněji reagovat a zcela správně ji vypořádal toliko v obecné rovině. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že v nyní posuzované věci se správní orgány ve svých rozhodnutích mimo jiné podrobně zabývaly i tím, zda jednotlivé pokutové bloky byly vyplněny srozumitelně, správně a úplně, tedy zda jsou způsobitelným podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Zdejšímu soudu proto není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje, že správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání a ignorovaly správní praxi.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud s ohledem na obsah žaloby posuzoval zákonnost a správnost postupu správních orgánů při posuzování podkladů (pokutových bloků) pro záznam bodů u stěžovatele do registru řidičů celkem v pěti případech přestupků spáchaných a projednaných v blokovém řízení ve dnech 30. 8. 2018, 25. 4. 2018, 7. 11. 2017, 30. 1. 2016 a 14. 1. 2015. Vycházel přitom z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, podle kterého *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“* Krajský soud rovněž poukázal na rozsudek ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné Nejvyšší správní soud uvedl, že *„je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil.“*

[16] Krajský soud ověřil, že na všech citovaných pokutových blocích je vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. stěžovatele), číslo jeho občanského nebo i řidičského průkazu a adresa místa pobytu. Zároveň je na všech pokutových blocích jeho podpis s tím, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení. Každý pokutový blok je opatřen otiskem razítka Policie České republiky. Krajský soud proto správně nepřisvědčil žalobní námitce stěžovatele, že v kolonkách 1 až 4 není přesně zjištěna osoba přestupce, ani tomu, že údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsány požadované údaje jako například rodné číslo a datum narození.

[17] Krajský soud rovněž oprávněně nepřisvědčil ani námitce, kdy stěžovatel vytýkal nedostatky v kolonce č. 5, jelikož měl za to, že u všech pokutových bloků není přesně zjištěna doba spáchaní přestupku. Toto tvrzení není pravdivé, neboť z pokutových bloků zřetelně vyplývá, že přestupek ze dne 30. 8. 2018 se stal v 15:03 hod., ze dne 25. 4. 2018 ve 12:41 hod., ze dne 7. 11. 2017 ve 12:25 hod., ze dne 30. 1. 2016 v 16:36 hod. a ze dne 14. 1. 2015 ve 13:05 hod. Všechny tyto údaje jsou zřetelně uvedeny na dílčích pokutových blocích.

[18] Krajský soud dále uvedl, že z obsahu pokutových bloků, konkrétně z popisu místa, kde mělo dojít ke spáchání předmětných přestupků, mu nevznikla nejmenší pochybnost v tom směru, v jakém místě mělo dojít k předmětnému spáchání přestupků. Všechny pokutové bloky, proti kterým stěžovatel brojil, obsahují název obce, v níž ke spáchání přestupku došlo, a ty, v nichž se nachází více pozemních komunikací, obsahují jejich další bližší specifikaci (název ulice mnohdy včetně č. p. domu, před kterým se přestupek stal – např. přestupek ze dne 14. 1. 2015 nebo ze dne 30. 8. 2018, směr jízdy, číslo komunikace apod.). Krajský soud proto správně uzavřel, že místa spáchání přestupků byla ve všech případech specifikována dostatečně.

[19] Krajský soud dále konstatoval, že neobstojí ani námitka týkající se nedostatečné právní kvalifikace přestupků. Je nepochybné, že stěžovatel dne 30. 8. 2018, 25. 4. 2018, 30. 1. 2016 a 14. 1. 2015 spáchal přestupek vymezený v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu (tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h). Lze přitom vycházet nejen z odkazu na znění citovaného ustanovení (které je uvedeno na všech uvedených pokutových blocích), ale všechny tyto pokutové bloky zároveň obsahují i další specifikaci předmětných přestupků, a to: „*rychlost v obci R 50/69/66 km/hod,*“, „*rychlost 70/94/91*“, „*rychlost v obci 50/68/65*“ a „*rychlost v obci R 50/65/62*“, jež ve spojení se shora uvedeným činí situaci naprosto nespornou. Na všech těchto pokutových blocích je navíc zmíněno porušení ustanovení § 18 odst. 3 nebo 4 zákona o silničním provozu a je na nich uvedeno, že přestupce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Dne 7. 11. 2017 pak stěžovatel spáchal přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, jelikož za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, přičemž z pokutového bloku se podává: „*porušil § 7/1c z. č. 361/2000 Sb. za jízdy manipuloval s hovorovým zařízením*“. Pokuta byla v tomto případě udělena podle § 125c odst. 1f bod 1 zákona o silničním provozu, jak rovněž vyplývá z předmětného pokutového bloku. S ohledem na uvedené skutečnosti krajský soud správně uzavřel, že informace o předmětných přestupcích tak, jak jsou popsány ve všech pokutových blocích, nevyvolávají pochybnosti o právní kvalifikaci jednání, za která byly stěžovateli pokutové bloky vydány. Krajský soud na závěr podotknul, že je třeba trvat na tom, aby bylo každému po přečtení údajů na pokutovém bloku na první pohled zřejmé, jakého jednání se pokutovaný řidič dopustil a na základě jakého ustanovení zákona o silničním provozu je v takovém případě pokutován. Všechny údaje napsané na pokutových blocích zcela jasně určují, o jaké jednání stěžovatele šlo a jakou sankci za toho jednání obdržel.

[20] Krajský soud nedal stěžovateli za pravdu ani v tom, že v případě pokutových bloků ze dne 30. 8. 2018, 25. 4. 2018 a 7. 11. 2017 nebylo přezkoumatelným způsobem pod bodem 7. uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti. Na všech uvedených pokutových blocích je tento údaj vyznačen pod bodem 7. zcela zřetelně.

[21] Krajský soud rovněž konstatoval, že není pravdou tvrzení stěžovatele, že na pokutových blocích nebyla přezkoumatelným způsobem uvedena výše uložené sankce. Opak je pravdou, výše sankce je na všech pokutových blocích vyznačena zcela zřetelně a čitelným způsobem.

pokračování

[22] Poslední pochybení spatřoval stěžovatel v tom, že není jednoznačně zaznamenáno místo, kde byly napadené pokutové bloky vydány a vlivem zápisu zde není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně jejího podpisu. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem byla podle jeho názoru uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí, ze kterého také není zřejmý podpis účastníka. K této námitce krajský soud nejprve odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2190/11, v němž Ústavní soud vyslovil, že: *„Pokud jde o náležitosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, není dle názoru Ústavního soudu z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces zcela nezbytné, aby byly uvedeny veškeré údaje předtištěné na pokutovém bloku (pokud nejde současně o náležitost v zákoně výslovně uvedenou), nýbrž je třeba absenci každého takového údaje proporčně poměřovat ve vztahu k účelu, který má plnit, a zabývat se otázkou, jak se chybějící údaj promítl do práv adresáta takového rozhodnutí. Zde je také třeba mít na zřeteli specifický charakter blokového řízení, jehož zahájení je fakticky v dispozici osoby obviněné ze spáchání přestupku, neboť přestupek je možno tímto způsobem projednat pouze tehdy, považuje-li jej obviněný za spolehlivě zjištěný a nehodlá-li o něm vést další řízení, v němž by byly posuzovány skutkové a právní otázky, a současně souhlasí s uloženou sankcí, což stvrzuje svým podpisem. V opačném případě může obviněný využít svého práva a trvat na projednání přestupku ve správním řízení. V nyní posuzovaném případě stěžovatel s projednáním věci v blokovém řízení souhlasil, ztotožnil se s právní kvalifikací svého jednání i s výší pokuty, která mu byla udělena, což jeho pozici ve vztahu k možnému porušení jeho ústavně zaručených práv do jisté míry oslabuje. Smyslem části pokutového bloku, v níž je předtištěn údaj „jméno, příjmení, funkce“, je identifikovat osobu, která pokutu udělila. To je z hlediska ochrany práv obviněného významné především potud, že je na základě této informace možno zpětně ověřit, zda se jednalo o osobu k takovému úkonu oprávněnou, či případně řešit stížnosti obviněného vůči postupu policejního orgánu. Pro realizaci takto vymezeného účelu, tzn. pro jednoznačnou identifikaci osoby udělující pokutu, její podpis dostačuje, neboť již tato informace umožňuje v případě potřeby příslušnou osobu ztotožnit.“* Z výše uvedených důvodů považoval krajský soud také výše uvedené námitky za nedůvodné. Nejen, že je na všech pokutových blocích uvedeno místo, kde byly sepsány, podpis oprávněné úřední osoby, její služební číslo, datum vyhotovení pokutového bloku, ale veškeré údaje jsou stvrzeny čitelným podpisem stěžovatele, který je na všech pokutových blocích stejný, tedy nelze pochybovat o jeho věrohodnosti. Ostatně to, že se nejedná o podpis stěžovatele, nebylo předmětem vznesených námitek. Stěžovatel namítal toliko nečitelnost některých údajů, ty však čitelné jsou a navíc obsahují všechny zákonné náležitosti.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že všechny shora popsané specifikace přestupkových jednání splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo. Zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých pokutových blocích identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k oprávněnému závěru, že stěžovateli se nepodařilo relevantně zpochybnit způsoblost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

David Hipšr
předseda senátu